

A existat un moment, după ce a plecat Samuel, târându-l cu el și pe Damon, când am avut impresia că spiritul mi s-a desprins de trup. Așa mă simțisem atunci când glonțul pornit din arma tatălui meu îmi străpunsese pieptul, acum atâția ani, în Mystic Falls: o fracțiune de secundă de durere cumplită, urmată de un întuneric radiind din esența ființei mele.

Totuși, nu eram mort. Și nu aveam să-l las pe Samuel să fugă cu Damon. De îndată ce m-am asigurat că nu sunt probleme cu Cora, am inspirat adânc și mi-am catapultat trupul prin fereastra Azilului Magdalene. Geamul s-a pulverizat în jurul meu, și un ciob mi-a străpuns obrazul. Sângele a început să mi se scurgă pe piele. Nu mi-a păsat.

— Damon! am răcnit.

Azilul era pustiu: nimeni nu putea să mă audă. Toate fetele care locuiau acolo, plus călugărițele și preoții se aflau la o slujbă de miezul nopții, la biserică, fapt care ne convenise, mie și lui Damon, când ne întinseserăm capcanele.

Am avut arme. Am avut planuri. Am avut de partea noastră elementul-surpriză. Și, cu toate acestea, dăduserăm greș la limită. Parcă Samuel ne-ar fi permis intenționat să ne apropiem tot mai mult, numai ca să ne păcălească, până la urmă: exact cum făcuse alter ego-ul lui, Jack Spintecătorul, când trimisese poliția metropolitană într-o joacă de-a șoarecele și pisica prin toată Londra.

Am pornit în goană pe străzile orașului, cu viteză de vampir, încordându-mi auzul după strigăte, zgomote de încăierare, chiar și de respirație îngreunată: orice m-ar fi putut conduce spre frațele meu. Știam că e zadarnic, dar trebuia să fac ceva. În definitiv, Damon mă salvase de Samuel. Merita să-i răspund cu aceeași monedă.

Am alergat prin Dutfield Park, piațeta în care ne dăduserăm seama, eu și Damon, că suntem vânați. Ar fi însemnat un act de dreptate metaforic pentru Samuel, să-l omoare acolo, sub zidul din piatră pe care scrisese cu sânge un mesaj înfiorător, prin care ne dădea de știre că avea să se răzbune. Dar n-am observat nimic nelalocul lui. Singurele sunete erau cele scoase de veverițele care fugeau prin tufișuri, și şuieratul vântului printre crengile dezgolite ale copacilor.

Ajuns în punctul cel mai înalt al parcului, mi-am rotit privirea în toate direcțiile: spre eleganta cupolă a catedralei St Paul, la amenințatoarea panglică întunecată a Tamisei, șerpuind prin oraș, la clădirile dărăpănate înghesuite în jurul parcului. Damon putea să fie oriunde.

Putea să fi fost deja mort.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare și am făcut stânga-mprejur, pornind încet înapoi spre azil. Aveam nevoie să ajung la Cora; împreună, găseam noi ceva. Era ceea ce am făcut pe parcursul ultimelor câteva săptămâni: l-am tot urmărit pe Samuel și, când credeam că l-am capturat, ne-am trezit într-o situație mai rea ca oricând.

Încă înainte să ajung la porțile azilului, am auzit un geamăt: era Cora. Inima mi s-a strâns de durere, gândindu-mă la ea. Nu eram singurul care rămăsese fără un membru al familiei. Samuel o luase cu el și pe sora Corei, Violet, și o prefăcuse în vampir. Iar Violet își atacase propria soră. Era normal pentru Cora să sufere atât de tare.

Am intrat în azil pe fereastra spartă de mine. Mirosul cărnii arse a lui Henry plutea încă prin încăpere. Sângele se adunase în băltoace pe podea și împoșcase pereții, ca și cum biroul acela subteran fusese transformat într-o măcelărie improvizată. Ceea ce, presupun, și fusese.

Cora stătea într-un colț; a gemut din nou, cu palma la gură. Nu era decât o fată nevinovată,

prinsă într-un păienjeniș din ce în ce mai încâlcit de răutate și disperare. Cu numai două săptămâni în urmă, Samuel o transformase pe Violet în vampir. Încă de-atunci, Cora făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o salveze, inclusiv infiltrându-se în Azilul Magdalene, al cărui faimos binefăcător era Samuel. De îndată ce-și dăduse seama că Samuel avea legătură cu azilul, ea se oferise să joace rolul unei fete nevoiașe care-și căuta mântuirea între pereții acestuia. Ea fusese cea care descoperise că Samuel se folosea de locatarile azilului pentru propria aprovizionare cu sânge. Și tot ea ne ajutase să întindem o capcană în care să-l ademenim pe Samuel. Speraserăm să ne putem apropia de Samuel, să-i descoperim slăbiciunile, orice ne-ar fi putut ajuta să-i înțelegem motivele neabătutei dorințe de răzbunare împotriva noastră. Pentru că asinatele Spintecătorului nu erau comise pentru sânge. Ca vampiri, noi puteam să ucidem repede și fără să lăsăm urme, dar nu aveam nevoie să asasinăm ca să ne asigurăm subzistența. Samuel, în mod special, nu avea: în calitate de binefăcător al Azilului Magdalene, el putea să-și facă plinul cu sângele fetelor de acolo oricând avea poftă, făcându-le, prin exercitarea forței sale de constrângere, să se ofere singure, după care să uite complet de întâlnire. Și, cu toate acestea, Samuel era îndârjit să-și măcelărească victimele cu brutalitate și să le spintece pe străzile din Whitechapel, totul cu scopul de a-i pune în cămă

lui Damon crimele. Motivația lui se putea însuma într-un singur cuvânt înfricoșător: *Katherine*.

La un moment dat, numele acesta îmi făcuse inima să bată năvalnic. Acum, o făcea să se strângă de groază. *Katherine* însemna Samuel, iar Samuel însemna distrugere. Și singura întrebare era: când avea să înceteze? După ce va muri Damon? După ce voi muri eu? Pe parcursul investigației noastre, l-am pierdut pe Damon și am fost martorii transformării lui Violet într-o asasină fără suflet, cu sânge rece. Nu numai că luptase, cu brutalitate, împotriva mea și a lui Damon, cu doar puțin timp mai devreme, dar o și rănisese pe Cora... și, mai rău decât atât, se hrănisese din ea. Nu puteam decât să-mi imaginez disperarea și deruta pe care le resimțea Cora, cum stătea acolo, într-un colț.

Dar nu puteam să zăbovesc prea mult asupra celor întâmplate. Aveam nevoie să mă gândesc la viitor... și trebuia să-l salvez pe Damon.

— Nu putem să rămânem aici. Să mergem acasă, i-am zis.

Acasă, pentru noi, însemna tunelul metroului, în care ne petrecuserăm nopțile în ultima săptămână.

Cora a încuviințat. O umbră de îngrijorare i-a înnegurat privirea când mi-a observat rana de pe obraz.

— Sângerezi, mi-a zis.

— N-am nimic, am răspuns vag, ștergându-mă de sânge cu palma.

Tipic pentru Cora, să-și facă griji pentru mica mea problemă, când *ea* avea atâtea cu care să se lupte.

— Dă-mi voie să te ajut, s-a oferit ea.

A căutat în măneca rochiei și a scos de acolo o batistă, cu care mi-a tamponat ușor rana.

— Sunt îngrijorată pentru, Stefan. Trebuie să ai grijă de tine, pentru că...

Nu și-a mai sfârșit fraza, dar știam ce gândea. *Pentru că, în momentul de față, ești tot ce am. Am încuviințat, știind că nu prea aveam ce altceva să spunem, nici eu, nici Cora.*

Am săltat-o pe Cora, astfel încât să poată trece prin fereastra azilului și, împreună, am pornit anevoie spre vest, către căminul nostru temporar.

Deasupra noastră, norii și ceața ascunseseră toate stelele, și străzile erau practic pustii. Lumea era îngrozită de Jack Spintecătorul, și șuieratul sinistru al vântului pe alei nu făcea decât să sporească atmosfera funestă a serii. Singura inimă pe care o auzeam bătând era a Corei, însă știam din ziare că poliștii se ascundeau pe fiecare alee întunecoasă, pândindu-l pe Spintecător.

Evident, prezența poliștilor era inutilă. În timp ce ei stăteau să tremure pe străzi, vechind în așteptarea următorului atac al Spintecătorului, principala distracție a criminalului era urzirea torturilor la care să-mi supună fratele.

Cel puțin, asta speram, că urzește în continuare, și că n-a trecut încă la chinuirea lui Damon.

Oare fratele meu urla chiar în clipa asta, în chinurile agoniei? Sau Samuel l-o fi străpuns pur și simplu cu o țepușă și i-o fi azvârlit trupul fără viață în Tamisa? Torturat, sau ucis? Era o situație cu toate variantele pierzătoare, dar m-am pomenit dorindu-mi ca latura sadică a lui Samuel să fi triumfat. Chiar dacă astfel s-ar fi prelungit suferințele lui Damon, ne dădea o șansă să-l salvăm.

Cora s-a împiedicat și am întins mâna s-o ajut să nu cadă. Aproape că ajunseserăm. M-am oprit ca să mă asigur că nu ne urmărise cineva, dar nu era nimeni în spatele nostru. De fapt, părea să nu fie nimeni prin zonă, toți oamenii fiind probabil alungați de panourile care înconjurau șantierul de deasupra tunelului, toate afirmând limpede că orice acces era strict interzis de poliția metropolitană.

Am sărit jos în tunel, netulburat de înălțime. Era unul dintre avantajele de a fi vampir: agilitatea mea firească mă asigura că voi ateriza pe picioare.

Am ajutat-o și pe Cora să coboare, și ne-am oprit amândoi, față în față. Deși era întuneric, puteam să văd tot, de la pereții din pământ tasat, până la pietricelele împrăștiate pe jos. În schimb, Cora a clipit de mai multe ori, până ca vederea ei să se adapteze la lipsa de lumină.

Deodată, o vietate a trecut în goană pe la picioarele noastre. Era un șobolan, aproape de mărimea unui motan mai mic. În loc s-o ia la

fugă, speriată, Cora a înșfăcat o piatră mare de pe jos și a azvârlit-o în el. Zgomotul alergării a încetat.

— Trebuie să te hrănești, m-a sfătuit ea.

— Mulțumesc, i-am zis.

M-am aplecat, am luat de jos trupul cald încă, și mi-am lipit gura de blană, străpungând pielea subțire cu colții. În tot acest timp, eram conștient de faptul că ea mă privește fără să clipească. Dar mai avea importanță? Doar nu era o surpriză pentru ea că mă hrăneam cu sânge. Mă văzuse scoțându-mi colții ca să mă hrănesc, și mă văzuse bătându-mă cu Henry și cu Samuel. Am simțit cum sângele șobolanului îmi destinde trupul, pe măsură ce mi se scurgea prin vene.

După ce am băut tot ce s-a putut, am aruncat cadavrul jos, mi-am șters gura cu dosul palmei și i-am zămbit Corei. Prietenia dintre noi nu se măna cu nimic din ce cunoscusem în relația cu vreo ființă umană, de când mă transformasem în vampir. Chiar și când îmi descoperise Callie identitatea, pe când eram în New Orleans, nu mă hrănisem niciodată de față cu ea. Îmi ținusem colții ascunși și-mi camuflasem poftele, vrând ca ea să vadă numai ce era bun la mine. Cu Cora, însă, era altfel.

— Ți-a fost de ajuns? m-a întrebat, lăsându-se să lungească până pe pământ și așezându-se cu picioarele încrucișate sub rochia ei gri, acum stropită toată de noroi și de sânge.

Avea umbre întunecate în jurul ochilor, și pe-tele de negreală de pe obraji i se contopeau cu spuzeala pistruiilor. Dinții îi clănțăneau. O bruscă răcire a vremii lovise Londra în ultimele câteva zile, iar în tunel era cu atât mai frig, pereții fiind perlați de picăturile rezultate din condens, și o ceață umedă și cenușie se învoldura prin beznă.

— Mi-a fost, mulțumesc. Tu cum te simți? am întrebat-o, simțindu-mă ridicol de îndată ce mi-au ieșit cuvintele de pe buze.

Cum să se simtă? Era în tunelul unui aproape abandonat șantier de construcții. Tocmai omorâse un șobolan și privise cum e golit de sânge. Fusese trădată de sora ei vampir. Fusese martoră la o scenă în care vampirii se torturau între ei, văzuse un corp arzând și prefăcându-se în cenușă. Și, deși făcuse toate acestea din propria voință, fusese folosită pe post de pion în războiul nostru împotriva lui Samuel. Numai că el scăpase, asasinase cu bestialitate două dintre prietenele Corei, după care le lăsase cadavrele în Mitre Square. Cum m-aș fi putut aștepta să se simtă?

— Trăiesc, mi-a răspuns Cora. Cred că tot e ceva.

A încercat să râdă, dar nu i-a ieșit decât un fel de tuse. Am bătut-o ușurel cu palma pe spate și am rămas surprins când s-a aplecat să mă îmbrățișeze.

— Îmi pare rău că te-am pus în pericol, i-am zis, cu o voce goală. Ar fi trebuit să-mi dau seama